

la "portilla de Talamanca" des de la qual decideixo no continuar cap al "Torreón" perquè hauré de recular per la carena, altra vegada, i remuntar fins el cim del "Canchal de La Ceja" per, des d'allí, agafar la ruta de baixada que m'han recomanat abans de separar-nos. El vent torna a augmentar i vaig sol per la qual cosa cal ser encara més prudent. El paisatge és bellíssim i completament hivernal!. Torno a ser al cim del "Canchal de la Ceja" i, ara sense parar-m'hi, tiro avall per una carena que arrenca del cim cap al nord-oest passant per "la Loma de la Culebrilla" encara amb forts cops de vent i molt bones vistes cap els "Hermanitos" i el seu corredor central al sud així com l'embassament "de Angosturas" i les planes de Castella al davant fins que m'endinso en un magnífic i bonic bosc de roures fins que arribo a unes pistes forestals i a prop de l'embassament. Tot seguit m'arribo fins el mateix "Candelario" un dels pobles més bonics d'Espanya i que val la pena de visitar. Després de donar-hi un tomb i de menjar una mica continuo carretera avall fins a "Bejar" que està a quatre quilòmetres. Quan ja sóc a l'entrada de la ciutat es para un cotxe. Són el muntanyencs salmantins que m'he trobat a la

"Plataforma del Quemal". Mira que bé!. Estan molt contents! Han aconseguit pujar pel corredor Central dels "hermanitos". Jo els comunico que he fet la baixada per on m'han recomanat i que ha valgut la pena. Fem el viatge junts fins a Salamanca. He trigat 28 anys però ho he aconseguit.

El dia següent agafo un autobús fins a la bonica i interessant ciutat de Zamora a la qual hi dedico el dia a visitar-la. Val la pena!. A l'endemà tornada amb tren a Granollers.

Observacions aproximades: De la "Plataforma del Quemal" al cim del "Calvitero" hi ha 1 hora i un quart aproximadament. Del "Calvitero al Canchal de La Ceja" entre mitja hora i 3 quarts. Del "Canchal de La Ceja a la portilla de Talamanca" entre 15 i 20 minuts. Del "Canchal de La Ceja a la Loma de la Culebrilla" uns 15 minuts. De la "Loma Culebrilla", carena avall, fins a les primeres pistes forestals, uns tres quarts d'hora o bé una hora. De les primeres pistes al poble de "Candelario" unes 2 hores i de "Candelario a Bejar" a prop d'una hora més.

Joan Mundet i Bellavista

Un sot feréstec

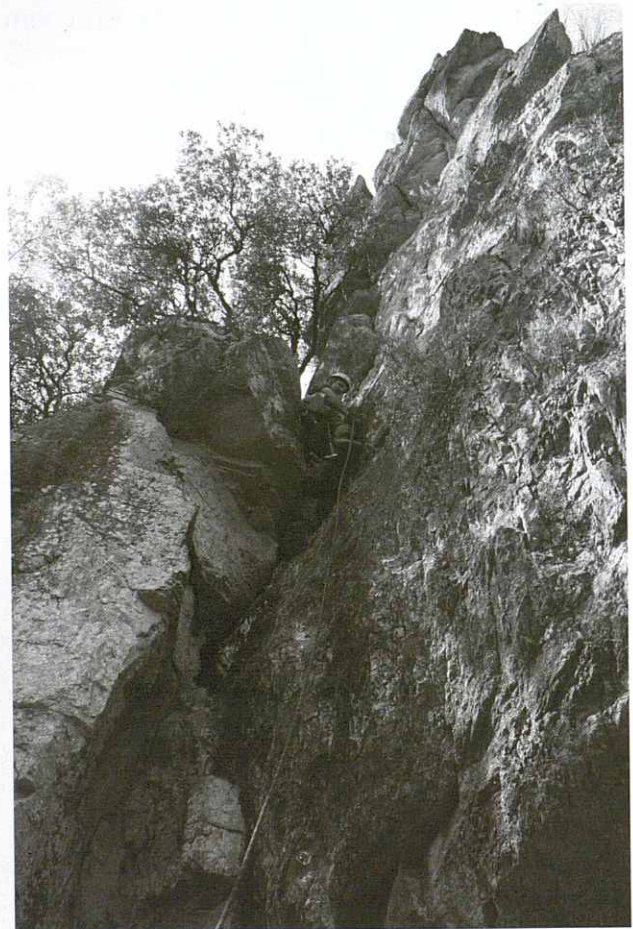
Arraulida, reposa com una llebre poruga que s'amaga al cau i que no gosa sortir fins que el perill se n'ha anat. Avui com l'altre dia, no veiem res. Allí on hi hauria d'haver la cinglera, ara només hi ha ombres que desapareixen i apareixen com si volguessin jugar a fet i amagar. La boira humida i freda és al Sot.

Encara no fa una hora ens hem trobat al trencall, i en Tomàs com de costum ja hi era. Sense perdre cap segon carreguem l'equip a la furgoneta i ens enfilem amunt per la tancada vall tot vorejant el Sot.

Escolta les seves veus en una remor de fons, però tot i que no compren res el calmen. La cama dreta li tremola, i tot i que se n'adona no pot fer res per aturar-la, és com si no li pertanyés. Per fi equilibra el pes, s'asserena.

Corbats pel pes de la motxilla baixem cap baix. Aquesta vegada com en d'altres hi hem arribat per un camí diferent, de fet no hi ha camí. Sobre nostre s'aixeca dreta la cinglera mentre l'observem amb deteniment, i com si d'un trencaclosques es tractés provem d'encaixar-ne totes les peces.

Col·loca les mans amb els dits arraulits davant la boca i bufa a poc a poc, com qui vol revifar una brasa en un foc que s'apaga, i mentre ho fa mira amunt. La poca escalfor que li queda s'ofega així

Via de la Fisureta.
Fotografia: Tomàs Segarra

que els col·loca dins l'esquerda d'una placa enganxada a la roca com una crosta. L'espanta el fet que pugui saltar en el precís moment que s'hi aferri de valent.